Петрунов. Рядко се такова жени.

Писанова. И по-добре.

Петр. За това пък мъжъ ѝ бил много мълчаливъ.

Писанова. И това ли ви е казала.

Петр. Стана приказка.

Писанова. Тя всъщна ще докара приказката, то вечно ще е въ нейна полза да се знае... А каза ли ви за вилата.

Петр. Какви?.

Писанова. Че е заложена въ банкаръ.

Петр. Това не ме е интересувало.

Писанова. И че г-жа Зой вече пети пъти врътнала годежницитѣ.

Петр. Но госпожицата е добра и хубавка.

Писанова. Само че безъ бъкло не може.

Потропва се. Влиза г-жа Никова.

Никова (засмѣна) А, добръ ден! Каква приятна компания (цѣлува се съ женитѣ. Петрунов ѝ цѣлува ръка)

Писанова. Моля, седни фльора. (сочи ѝ до нея)

Никова. Аз, ей тукъ до Георги, че ден си спомня за Ника.... Да знаете колко ми е тежко, че нико не е тукъ, нали? Седнъ, седнъ въ кръгъ, пък на ни сме все жени, рекохъ: гакай да ида да нѣкои познаци. А кои ни съ най-близки, ако не вие. И ето ме, нали? Искаж да видя най-много Георги. Ей тъй, като го гледамъ че пуши и мълчи, сѣкашъ виждамъ Ника... Пъкъ написаж и писмо, та да го отнеса на пощата. Искамъ веднага да замина. (гледа Писанов) Сиди мой нико си Георге!

Писанов. Нали сме и врѣстници съ него.

Никова. И врѣстници, и приятели. А пъкъ нали знаете, Като видите приятеля не нѣкой, Като че виждаш другия. (Къмъ Писанова) Ти, марто хубаво направи, че не остави Георги въ София. То безъ мъжъ, Като че си безъ глава. Пусто, глухо. Нѣма на кого ден си кажешъ приказката.

Писанова. Че нали сестра ти е при тебе!